

Arrest

**nr. 124 050 van 16 mei 2014
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 2 januari 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 november 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 februari 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 maart 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. KÜHN en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 1 september 2011 en heeft zich de volgende dag vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 6 september 2011 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 17 september 2013.

1.3. Op 29 november 2013 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en achttien jaar oud te zijn. U bent een soennitische Pashtoun afkomstig uit het dorp Aziz Khan Kas, gelegen in het district Qarghayi van de provincie Laghman. U liep er school tot de zesde klas. Uw vader stierf zeven jaar geleden een natuurlijke dood. U verklaart dat uw broer sinds vier of vijf jaar vóór uw vertrek begon te werken bij de politie. Eerst was uw broer tewerkgesteld in Kabul bij de anti-drugsbrigade. Na twee jaar werd uw broer overgeplaatst naar Jalalabad in de provincie Nangarhar waar hij werkte bij het veiligheidskantoor. In de maand jawza 1390 (mei-juni 2011) werd uw broer op weg van zijn werk naar huis ontvoerd door de taliban. Toen u hem op zijn gsm trachtte te bellen nam er iemand anders op. Die persoon stelde zich voor als een lid van de taliban en zei dat ze uw broer ontvoerd hadden. Hij beschuldigde u ervan een spion te zijn en ook samen te werken met de politie. Ze zouden u ook arresteren en vervolgens een beslissing maken over een straf voor zowel u als uw broer. Uw leven was hierdoor ook in gevaar en met de hulp van een smokkelaar, die uw oom langs moederzijde geregeld had, verliet u Afghanistan tien dagen na de ontvoering van uw broer. U verliet Afghanistan op 23 jawza 1390 (13 juni 2011). Via Iran en een aantal onbekende plaatsen reisde u naar België waar u op 1 september 2011 aankwam en er één dag later asiel aanvraag.

U verklaarde bij aankomst minderjarig te zijn. U verklaart dat u in België van uw moeder vernam dat uw broer ondertussen gedood werd tijdens een aanval van de Amerikanen op een basis van de taliban in Torghar.

Ter staving van uw asielrelaas legt u uw taskara (Afghaanse identiteitskaart) voor. Daarnaast legt u een brief van de dorpsouderen voor, vier foto's van uw broer tijdens zijn werkzaamheden, de bankkaart van uw broer en zijn politiekekaart, inclusief de enveloppe waarin alles u werd opgestuurd.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Vooreerst hebt u niet aannemelijk gemaakt dat uw broer voor de politie in Afghanistan werkzaam was tot op het moment van zijn ontvoering en u omwille daarvan zelf problemen hebt gekend met de taliban. Zo verklaart u dat uw broer ontvoerd werd door de taliban omwille van zijn werkzaamheden en u vervolgens ook beschuldigd werd van spionage en samenwerking met de politie, omdat u soms samen met uw broer gezien werd. De taliban dreigden er daarom mee u ook te arresteren en te straffen (CGVS, p. 16). Uw verklaringen over het werk van uw broer zijn echter uiterst beperkt gebleken. U werd gevraagd in detail te vertellen over het werk van uw broer bij de politie. Hierbij komt u echter niet verder dan te stellen dat uw broer eerst in Kabul gewerkt heeft en dan overgeplaatst werd naar Nangarhar. In Nangarhar zou hij gewerkt hebben bij de veiligheidsdiensten als politieagent (CGVS, p. 10). Op de bijkomende vragen blijft u verder ook vaag in uw antwoord of blijft u het antwoord schuldig. Zo kan u geen details geven over de aanwerving van uw broer bij de politie. U weet immers niet hoe uw broer aan zijn job bij de politie geraakt is. U stelt enkel dat hij geïnteresseerd was om dit te doen. Wanneer u daarop gevraagd werd met wie hij gesproken heeft of wat hij heeft moeten doen om de job te krijgen, haalt u aan dat hij zich in Kabul liet registreren en daarna begon te werken voor de politie. Hoe uw broer wist waar hij heen diende te gaan om aangenomen te worden bij de politie, weet u dan weer niet. U weet ook niet of hij een opleiding kreeg (CGVS, p. 12). Ook weet u niet waar precies uw broer in Kabul tewerkgesteld was (CGVS, p. 11). Concrete details over zijn werk in Kabul geeft u niet. Zo beantwoordt u de vraag naar zijn taken en verantwoordelijkheden in Kabul kort door te stellen dat hij bij de anti-drugsbrigade werkte. En ook over zijn werk bij de anti-drugsbrigade blijft u kort. Hij zou naar dorpen gegaan zijn waar er papaver gekweekt werd om deze uit te roeien (CGVS, p. 11). Deze vage verklaringen overstijgen de algemeenheid niet. Verder blijft u ook over zijn werk in Nangarhar vaag. Wanneer u immers gevraagd wordt wat zijn taken en verantwoordelijk heden in Nangarhar waren, verklaart u dat hij diende op checkpoints te staan, op patrouille ging en de ingang van de politie-unit bewaakte (CGVS, p. 11). Dit zijn echter algemene verklaringen die slaan op de taken van zo goed als elke politieagent. Voorbeelden van operaties waaraan uw broer deelgenomen heeft kent u dan weer niet. Zo geeft u wel aan dat hij naar Khogyani en Chaparhar ging, maar waarom precies hij naar die districten ging weet u niet. U stelt namelijk enkel dat dit om "veiligheidsredenen" was (CGVS, p. 13). Ook uw beschrijvingen van het politie-uniform van uw broer zijn uiterst vaag gebleken. Zo kan u niet

de precieze kleur van zijn uniform aangeven en kan u naast geen details geven over de symbolen op dat uniform (CGVS, p. 13). Dit is merkwaardig, aangezien u verklaart dat uw broer in uniform naar huis kwam en u ook foto's voorlegt van uw broer in uniform (CGVS, p. 14). Over de rang die uw broer had binnen de politie heeft u daarnaast verwarrende verklaringen afgelegd. Wanneer u immers gevraagd wordt wat de precieze functie was van uw broer binnen de politie verklaart u dat hij een officier was. Wanneer u daarop gevraagd wordt of dit dan de rang is van uw broer, antwoordt u dat hij een "politie-soldaat" was. Daarop wordt u gevraagd of uw broer dan een soldaat of een officier was. Een duidelijk antwoord geeft u hierop niet. U stelt enkel dat hij diverse werkzaamheden had zoals controles uitvoeren op checkpoints en werken bij het veiligheidskantoor (CGVS, p. 10). Het is dan ook bevreemdend dat u later in het gehoor stelt dat de rang van uw broer in Kabul derde luitenant was en in Nangarhar officier (CGVS, p. 11, 12). Deze vage en verwarrende verklaringen overstijgen de algemeenheid niet en doen dan ook twifelen aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen omtrent de werkzaamheden van uw broer.

Een afdoende verklaring voor uw gebrekkige kennis over het werk van uw broer geeft u niet. U stelt immers dat het werk van uw broer verbonden is met de recente problemen die u kende in Afghanistan met de taliban en uit uw verklaringen blijkt dat uw broer tegen u over zijn werk vertelde (CGVS, p. 14, 16). Omwille van het werk van uw broer werd u ook geïnterviewd door de taliban. Uw broer werd immers omwille van zijn werk door de taliban ontvoerd, waarna u ook door hen beschuldigd werd van spionage en samenwerking met de politie. Om die reden wilden zij u ook arresteren en bestraffen (CGVS, p. 16). Er mag dan ook verwacht worden dat u beter geïnformeerd zou zijn betreffende het werk van uw broer. Daarbij, uw verklaringen over de voorgelegde documenten in verband met het werk van uw broer zijn ook vaag gebleken. Dit ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen over de werkzaamheden van uw broer verder. Zo legt u de politiebadge van uw broer ten tijde van zijn werk in Kabul voor, maar kan u niet verduidelijken waarvoor hij deze badge gebruikte (CGVS, p. 15). Bovendien is het bevreemdend dat hij deze badge na zijn overplaatsing naar Nangarhar nog had. U stelt immers dat hij na zijn overplaatsing een andere kaart kreeg. Een verklaring hiervoor kan u zelf ook niet geven (CGVS, p. 15). Deze kaart was blijkbaar geldig tot 26/04/2009. Documenten van zijn recente werkzaamheden bij de politie tot 2011 legt u echter niet voor (CGVS, p. 15). U weet daarnaast ook niet of uw broer nog andere documenten, zoals certificaten, in verband met zijn werkzaamheden had (CGVS, p. 16). Dit is verwonderlijk: aangezien uw broer volgens u vier of vijf jaar actief was bij de politie, mag immers verwacht worden dat hij over diverse documenten in dat verband zou beschikken en u deze ook zou kunnen voorleggen. U toont dan ook op geen enkele wijze aan dat uw broer, tot op het moment van zijn en uw problemen met de taliban, actief was bij de politie in Afghanistan. De foto's die u van het werk van uw broer voorlegt vormen verder geen bewijs van de werkzaamheden van uw broer (CGVS, p. 14). Uit de foto's is namelijk niet af te leiden in welke context en wanneer deze getrokken zijn. Daarnaast kan u zelf ook niet verduidelijken waar precies of door wie deze foto's genomen werden (CGVS, p. 16). Nochtans zouden deze foto's zich thuis bevonden hebben (CGVS, p. 16). Tot slot moet nog worden opgemerkt dat u op geen enkele wijze aantoont dat u de broer bent van de man van wie u deze documenten voorlegt. De naam van uw vader op uw taskara is dan wel gelijk aan de naam van de vader op de politiebadge, die u van deze persoon voorlegt. Toch toont dit de familiale band tussen u en deze persoon niet aan daar u, gezien er getwijfeld wordt aan de authenticiteit van de taskara, geen stukken voorlegt die de band tussen u en deze persoon bewijzen. Immers, uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze (identiteits-)documenten kunnen verkregen worden. Veel valse Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben daarom een relatieve bewijswaarde. Daarbij, tijdens uw gehoor op het CGVS heeft u de naam van uw broer gewijzigd. Zo stelde u op het CGVS dat zijn naam Najibullah Selahi is, terwijl u bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat hij Asif heette (CGVS, p. 2-3 en Verklaring DVZ, Vraag 30). U verklaart deze wijziging door te stellen dat Najibullah Selahi de officiële naam is van uw broer, die thuis door uw moeder Asif genoemd werd (CGVS, p. 2-3). Het is echter merkwaardig dat u dit niet spontaan van bij uw eerste contacten met de Belgische asielinstanties heeft aangehaald.

Bovenstaande vaststellingen ondermijnen dan ook de geloofwaardigheid van uw verklaringen betreffende de werkzaamheden van uw broer en ondermijnen ook in grote mate de geloofwaardigheid van uw asielrelaas, gezien de activiteiten van uw broer een dermate belangrijke rol spelen in uw vluchtrelaas. Uw problemen met de taliban en uw eigen vrees voor vervolging zijn volgens u immers rechtstreeks gelinkt aan de werkzaamheden van uw broer voor de politie in Afghanistan (CGVS, p. 16).

Uw verklaringen omtrent uw problemen met de taliban zijn verder ook allerminst overtuigend gebleken. Zo verklaart u dat de taliban, tien dagen voor uw vertrek, uw broer ontvoerden. Vervolgens hebben de taliban u telefonisch bedreigd en beschuldig van spionage en samenwerking met de politie en Amerikanen, omdat u soms met uw broer samen gezien werd. Om die reden wilden zij u, net als uw broer, arresteren en bestraffen (CGVS, p. 16, 18). Bevreemdend is echter dat uw broer vier of vijf jaar zonder problemen zijn werkzaamheden heeft kunnen uitoefenen vóór jullie problemen kregen met de taliban (CGVS, p. 11). U verklaart namelijk dat uw broer op het moment van zijn ontvoering voor het eerst problemen had met de taliban (CGVS, p. 18). Waarom uw broer pas recent problemen kreeg met de taliban is echter niet duidelijk. Zo verklaart u wel dat toen uw broer nog in Kabul werkte hij in burgerkledij naar huis kwam en niet in uniform, maar dat hij na zijn overplaatsing naar Nangarhar zijn politie-uniform diende te dragen en in uniform ook het huis verliet (CGVS, p. 14, 17). Echter, u verklaart dat uw broer ongeveer twee jaar in Nangarhar gewerkt heeft en aldus twee jaar lang zijn huis verliet in uniform. Daardoor was iedereen, volgens u, ook op de hoogte van zijn werkzaamheden (CGVS, p. 12, 14). Bovendien verklaart u dat er gewone mensen zijn uit uw dorp die 's nachts samenwerken met de taliban (CGVS, p. 9). Het is dan ook onwaarschijnlijk dat uw broer gedurende al die jaren zijn werkzaamheden zonder problemen kon uitvoeren.

Voorts is het bevreemdend dat u na de ontvoering van uw broer nog tien dagen in uw eigen dorp en huis hebt verbleven en dit terwijl u telefonisch bedreigd werd door de taliban. Zo wilden zij u ook arresteren en bestraffen (CGVS, p. 16). Hierdoor nam u een enorm risico. Zeker gezien u beweert dat het de taliban waren van uw dorp die u viseerden en zij aldus geweten zullen hebben waar u woonde (CGVS, p. 16). Door thuis te blijven liep u dus een enorm risico om door de taliban gearresteerd te worden. Deze manier van handelen ondermijnt dan ook in grote mate de ernst van uw vrees op vervolging en bijgevolg ook de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Ondanks uw bewering dat het de taliban waren van uw dorp die u viseerden, weet u niet wie precies de taliban waren die uw broer ontvoerd hebben of welk lid van de taliban u telefonisch heeft bedreigd (CGVS, p. 17-18).

Gezien bovenstaande vaststellingen kan er geen geloof gehecht worden aan uw asielrelaas. U komt om die reden niet in aanmerking voor de toekenning van de status van vluchteling of de toekenning van de subsidiaire bescherming.

De door u voorgelegde documenten vermogen niets aan bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Uw taskara kan hoogstens dienen als een bewijs van uw identiteit en nationaliteit. Hierbij moet worden opgemerkt dat u zich blijft jonger voordoen dan u in werkelijkheid bent. Zo stelt u dat u volgens uw taskara op heden 18 jaar oud bent. Uw exacte geboortedatum kent u niet (CGVS, p. 4). Uit het administratieve dossier blijkt echter dat u volgens het medisch onderzoek op datum van 5 september 2011 een leeftijd heeft van ouder dan 18 jaar, waarbij 20,3 met een standaarddeviatie van een tweetal jaar een goede schatting is. Verder legde u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) op 2 september 2011 uw taskara (Afghaanse identiteitskaart) voor, uitgereikt op 05/06/1387 (27 augustus 2008) in Laghman, waarin staat vermeldt dat u als 13-jarige staat geregistreerd in 1387 (2008–2009). Aangezien afwijkingen tussen de medische testen en de in aanmerking te nemen documenten om de leeftijd aan te tonen, zich binnen een redelijke marge dienen te situeren, kan de in casu vastgestelde afwijking van twee jaar niet als redelijk aanvaard worden. Verder verwijst het CGVS naar de bij het administratieve dossier gevoegde informatie betreffende de bewijswaarde van Afghaanse documenten. Gezien bovenstaande vaststellingen wordt uw beweerde leeftijd dan ook niet als geloofwaardig beschouwd worden en is het aldus ook niet geloofwaardig dat u op minderjarige leeftijd Afghanistan hebt verlaten. De documenten in verband met het werk van uw broer werden hierboven al besproken. De bankkaart van uw broer kan verder niets bijdragen aan uw asielrelaas. Bovendien betreft het hier een oude bankkaart (CGVS, p. 15). Bijkomend kan hierover nog worden opgemerkt dat documenten, zoals de documenten van het werk van uw broer en de brief van de dorpsouderen, slechts bewijswaarde bevatten als zij ondersteund worden door geloofwaardige verklaringen, wat in casu niet het geval gebleken is. Bovendien verklaart u dat de brief van de dorpsouderen, die over de problemen van uw broer zou handelen, opgesteld werd op uw vraag en dat pas nadat u Afghanistan verliet (CGVS, p. 15, 21). Dit wijst dan ook op het gesolliciteerde karakter van deze brief, waardoor de objectieve bewijswaarde ervan beperkt is.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn

aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in Jalalabad te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afghaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt het melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan, Veiligheidssituatie Afghanistan, Beschrijving van het conflict, 20 november 2013 en de COI Focus Afghanistan, Veiligheidssituatie – Regionale analyse. Deel I: Centrale Hooglanden, Centraal en Noordoost Afghanistan en Jalalabad, 20 november 2013) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan.

Inzake de veiligheidssituatie wordt vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. In het bijzonder voor Jalalabad, één van de grotere steden in Afghanistan, dient opgemerkt te worden dat het geweldsniveau er erg verschillend is van de rest van de provincie Nanagarhar.

Voor wat Jalalabad stad betreft, blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat de stad stevig in handen is van de overheid. Er gebeuren aanslagen waaronder 'complexe aanslagen'. Het doelwit van die aanslagen zijn echter de zogenaamde 'hoge profielen'. Daarmee worden overheidsgebouwen en personen verbonden aan de Afghaanse overheid bedoeld, maar ook de internationale aanwezigheid wordt gevisieerd. Het aantal aanslagen is relatief laag, het aantal burgerslachtoffers ook. Uit dezelfde informatie blijkt bovendien dat het geweld in de stad geen significante groepen op de vlucht dwong. Integendeel, regelmatig zochten kleine groepjes IDP's uit Nangarhar en omliggende provincies hun toevlucht tot de stad. Vooral –maar niet alleen– het omliggende Bihsud district, waaronder veel buitenwijken van Jalalabad vallen, ving regelmatig IDP's op. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt derhalve dat het geweld in Jalalabad beperkt en niet aanhoudend van aard is en de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger eerder beperkt is.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de stad Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Jalalabad. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in Jalalabad vestigt.

Hoewel u op basis van uw verklaringen aannemelijk maakt afkomstig te zijn uit het district Qarghayi in de provincie Laghman, dient in uw geval de veiligheidssituatie in de stad Jalalabad in Nangarhar te worden beoordeeld. Op basis van uw verklaringen concludeert het CGVS namelijk dat u in de mogelijkheid verkeert een veilig en redelijk vestigingsalternatief op te bouwen in de stad Jalalabad. Immers, uit uw verklaringen blijkt dat u een gezonde, opgeleide, meerderjarige jongeman bent, die in staat is te werken (CGVS, p. 4). Bovendien begrijpt u Pashtou en Dari en kan u ook lezen en schrijven (CGVS, p. 4). Deze competenties zullen uw kansen op de arbeidsmarkt verhogen. Ook verkocht uw familie blijkbaar wel een stuk grond om uw reis te financieren, toch blijkt uw familie toch nog over grond te beschikken waardoor u over voldoende financiële middelen beschikt (CGVS, p. 21). Verder bent u ook vertrouwd met de stad Jalalabad gezien u er boodschappen ging doen, zo stelde u. Gezien er geen geloof kan gehecht worden aan uw problemen met de taliban in Laghman is er bijgevolg dan ook geen aanwijzingen dat een hervestiging naar de stad Jalalabad in uw geval onredelijk zou zijn.

Bovendien toont iemand die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, niet aan dat het voor hem onmogelijk of onredelijk is om zich te vestigen in één van de stedelijke gebieden in het land waarvan hij stelt de nationaliteit te bezitten, namelijk Afghanistan. Vanuit het kader van een asiëldossier bekeken is er bijgevolg niets dat uw terugkeer naar Jalalabad in de weg staat.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in Jalalabad over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, §3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel afgeleid, uit de schending van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van de materiële motiveringsplicht, *“minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering”*, past verzoeker de verschillende elementen uit de definitie van het begrip ‘vluchteling’ toe op zijn eigen situatie, waarbij hij een poging onderneemt om de weigeringsmotieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen.

2.2. In een tweede middel betreffende de weigering van de subsidiaire bescherming werpt verzoeker de schending op van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: kwalificatierichtlijn) en van de materiële motiveringsplicht, *“minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering”*.

Verzoeker stelt dat artikel 49/3 van de vreemdelingenwet bepaalt dat de asielinstanties automatisch een onderzoek naar bijkomende bescherming voeren, dat de term ‘asielaanvraag’ beide aspecten dekt, dat het onderzoek naar de klassieke vluchtelingenstatus wel voorrang behoudt en dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) in de bestreden beslissing argumenteert dat hij geen subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan krijgen, maar negeert dat de toekenning van de subsidiaire bescherming veel ruimer is dan artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Na citering van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, stelt verzoeker dat niet getwijfeld wordt aan zijn identiteit noch dat hij afkomstig is uit het district Qarghayi in de provincie Laghman. Echter wordt volgens verzoeker ten onrechte geoordeeld dat hij zich in Jalalabad zou kunnen vestigen, dat hij er dan wel boodschappen is gaan doen, doch dat dit nog niet wil zeggen dat hij ook effectief banden heeft met Jalalabad, dat hij daar geen familie heeft, dat hij amper geschoold is en maar tot het 6de jaar naar school ging, hetgeen in Westerse normen wil zeggen dat hij amper kan lezen of schrijven wat zijn arbeidskansen op de arbeidsmarkt kleiner maakt, dat Jalalabad constante terreurdreigingen en geweldpleging ondergaat en daarenboven in een zware economische crisis is terechtgekomen. Verzoeker meent dat om van een volwaardig vluchtalternatief te kunnen spreken minstens enige band moet bestaan tussen de vluchteling en dit alternatief, dat dit blijkt uit de richtlijnen vermeld in het rapport van het UNHCR (*“UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan”* van 6 augustus 2013), welke ook aangehaald worden door het CGVS in haar beoordeling, waarna hij citeert uit de voornoemde richtlijnen en stelt dat een binnenlands vluchtalternatief enkel voorhanden zal zijn indien de asielzoeker daadwerkelijk beroep had kunnen doen op de alternatieve binnenlandse bescherming en indien deze bescherming ook betekenisvol is, dat rekening moet gehouden worden met het verblijf in tentenkampen of op straat in Afghanistan, wat niet kan aanzien worden als een intern vluchtalternatief en met het feit dat er nog steeds een grote onveiligheid heerst in Jalalabad, alsook met het feit dat de taliban verzoeker gemakkelijk kan opsporen in Jalalabad, waarna hij verwijst naar een document van het ‘Austrian Centre for Country of Origin and Asylum Research and Documentation’. Betreffende het argument van de verwerende partij dat hij kapitaalkrachtig is, op basis van zijn verklaring dat zijn familie enkele gronden nog niet heeft verkocht, stelt verzoeker dat deze gronden echt niet voldoende opbrengen en bewerkt worden om te leven. Verzoeker merkt op dat deze gronden familiebezit zijn en dat hij ze niet zomaar kan verkopen of vragen dat deze worden verkocht, dat de rijkdom van zijn familie niet oneindig is. Hij stelt zich de vraag hoelang hij zou kunnen overleven in Jalalabad en merkt op dat door de hoge bevolking in Jalalabad de werkgelegenheid schaars is en dat hij slechts een minimale schoolopleiding heeft gevolgd.

Verzoeker meent dat het CGVS de veiligheidssituatie in de stad Jalalabad ten onrechte als veilig beoordeelt, maar verzoeker verdedigt zich op dit argument van het CGVS onder verwijzing naar de aan zijn verzoekschrift gevoegde stukken 4 tot en met 8.

Voorts stelt verzoeker dat artikel 48/4 (§2), c) van de vreemdelingenwet op hem van toepassing is omdat hij door Afghanistan te ontvluchten een algemene toenemende geweldsituatie ontvlucht is in een oorlogsgebied, dat het CGVS bepaalt dat het in ieder geval moet gaan om een ernstige bedreiging van de persoon of het leven van burgers, dat de rechtspraak van de Raad benadrukte dat het volstaat aan te

tonen dat de veiligheidssituatie bedreigend is voor de gehele bevolking van een land, zelfs een klein risico voldoende is om te komen tot een mogelijke schending, dat het de taak is van de verwerende partij om de algemene veiligheidssituatie in zijn regio alsmede Jalalabad na te gaan, dat het risico op ernstige schade moet onderzocht worden op het moment van het nemen van de beslissing, dat artikel 4.3, a) van de kwalificatierichtlijn stelt dat een beoordeling van een asielverzoek rekening moet houden met *'alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen met inbegrip van wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen van het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast'*, dat *in casu* het CGVS onafdoende zijn veiligheidssituatie analyseerde, dat uit de stukken 4 tot en met 8 blijkt dat het geweld in Qarghayi in de provincie Laghman alsook in Jalalabad alleen maar toegenomen is in de laatste 6 maanden en dat de buitenlandse troepen zich ten onrechte terugtrekken, dat hij met deze stukken afdoende aannemelijk maakt dat het noch veilig is in zijn thuisregio, noch dat hij naar Jalalabad kan verhuizen. Verzoeker vraagt dat de Raad tijdens haar beraad haar volheid van rechtsmacht om eigen informatiebronnen te raadplegen zou benutten, andere dan degene die haar voorgelegd werden of zullen worden voorgelegd door het CGVS, om zijn verzoek om internationale bescherming te beoordelen rekening houdende met alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop de beslissing wordt genomen.

Verder wijst verzoeker er op dat het CGVS erkent dat de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan nog steeds problematisch is, dat voor zowel Qarghayi als Jalalabad, hij afdoende aantoonde dat het geweld in zijn district toeneemt in plaats van afneemt, dat het feit dat het CGVS zich baseert op onvolledige informatie geenszins aantoonde dat de algemene veiligheidssituatie optimaal en gunstig is om in te leven zonder risico op gevaar voor zijn leven ingevolge willekeurig geweld, dat integendeel, het veeleer het willekeurig geweld bevestigt, dat men anders niet meer zou spreken van geweld, dat nergens staat omschreven hoe groot het geweld of hoe frequent het geweld moet zijn vooraleer er sprake kan zijn van al dan niet een veilige regio, dat het loutere feit alleen dat hij het risico loopt om het slachtoffer te worden van geweld of een bomaanslag een ernstige bedreiging is en op zich voldoende is om te concluderen dat er een 'reëel risico voor ernstige schade in geval van terugkeer naar het land van herkomst' in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, dat hij aldus niet kan worden teruggestuurd naar een land waarvan men weet dat er een groot risico is dat zijn mensenrechten zullen worden geschonden, dat het CGVS van de ene op de andere dag kan beslissen bepaalde regio's als veilig te bestempelen, dat als een ongunstige situatie zo drastisch kan veranderen op enkele dagen tijd in de positieve zin dan kan een veilige regio even snel weer onveilig worden, te meer dat dit het geval is voor Qarghayi en Jalalabad, dat omringd is door onveilige dorpen, districten en provincies, dat uit het door hem bijgevoegde stuk 8 volgt dat de situatie alleen maar verergert en dat er nog steeds heel veel burgerslachtoffers vallen, dat uit de feiten blijkt dat zijn broer al het slachtoffer werd van dit onnutig geweld en dat de kans heel groot is dat hem hetzelfde overkomt, temeer daar hij wordt gezocht door de taliban omdat hij verdacht wordt een spion te zijn en de taliban hem heel makkelijk zal kunnen opsporen in Jalalabad.

Verzoeker wijst er nog op dat naast het reële risico dat de gewone burger het slachtoffer wordt van het algemeen gewapende conflict in geheel Afghanistan overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, tevens het risico op mensenwaardige behandelingen in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet hoog is, dat de broodnodige humanitaire hulp immers beperkt blijft en de voedselschaarste toeneemt. Verzoeker meent dat de interpretatie van de verwerende partij van de subsidiaire beschermingsstatus te beperkt is, dat zij zich focust op de aanwezigheid van een aanhoudend gewapend conflict in een regio teneinde al dan niet de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, dat zij echter de humanitaire gevolgen die een gewapend conflict met zich meebrengt verwaarloosd, dat het geweld blijft sluimeren (er is slechts sprake van schijnbare stabiliteit), ook al neemt de ernst van het gewapend conflict af in een bepaalde regio en dat de levensomstandigheden mensenwaardig blijven, dat opbouw een werk van lange adem is en dat zolang de veiligheidssituatie in de omliggende regio's niet verbeterd, de adequate en nodige humanitaire hulp uitblijft. Onder verwijzing naar en citering uit het rapport *'Afghanistan: Exit vs Engagement'* waarbij de International Crisis Group ingaat op de toekomstige situatie in Afghanistan als de troepen zich terugtrekken, benadrukt verzoeker dat anno 2014 de terugtrekking van de buitenlandse troepen een feit is en dat het geweld in stijgende lijn toeneemt, hetgeen, volgens verzoeker, bevestigt dat de terugtrekking van de buitenlandse groepen het geweld zal laten omslaan in een burgeroorlog, wat steun vindt in de grafiek uit bijgevoegd stuk 8, dat ook de veiligheidssituatie in Jalalabad alarmerend is afgenomen en verre van het paradijs is dat het CGVS voorhoudt dat het zou moeten zijn, dat het CGVS de werkelijke situatie niet onder ogen wil zien, dat rekening houdend met de bovenstaande feiten het duidelijk onterecht is dat het CGVS hem niet minstens de subsidiaire bescherming toekent.

Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift in hoofdorde de bestreden beslissing te hervormen en hem het statuut van vluchteling toe te kennen, in ondergeschikte orde de bestreden beslissing te vernietigen en de asielprocedure door te verwijzen naar het CGVS voor een nieuw onderzoek en in zeer ondergeschikte orde, hem het voordeel van de subsidiaire bescherming te willen toekennen.

Als bijlage aan zijn verzoekschrift voegt verzoeker, zoals vermeld in zijn inventaris:

- Stuk 1: identiteitsdocument verzoeker: kopie Taskara
- Stuk 4: krantenartikelen die aantonen dat het geweld in Qarghayi en Jalalabad in stijgende orde toeneemt
- Stuk 5: terugtrekking van de troepen
- Stuk 6: voedselschaarste
- Stuk 7: veiligheidssituatie Laghman Qarghayi
- Stuk 8: mogelijkheid van Taliban om mensen te traceren en het toenemend geweld in Afghanistan of het falen van de overheid.

Verzoeker geeft aan dat hij nog een bewijs van tewerkstelling van zijn broer en bewijzen van de afstamming van zijn broer aan de hand van de taskara van zijn vader en moeder alsmede een verklaring van de dorpsouderen zal bijbrengen.

2.3. Verzoeker legt op 19 maart 2014 volgende stukken neer:

- 'Vertaling bevestiging brief van de politie'
- 'Vertaling bewijs van verkoop via vastgoedmakelaar'
- 'Vertaling verkoopbrief'
- 'Vertaling Tazkara'.

2.4. Op 20 maart 2014 legt verzoeker een aanvullende nota neer, vergezeld van de volgende documenten, zoals omschreven in de bijgevoegde inventaris:

- Stuk 10: taskara moeder – beëdigde vertaling bijgebracht (bewijzen afstamming broer aan de hand van taskara vader en moeder alsmede een verklaring van de dorpsouderen)
- Stuk 11: rijbewijs vader Sharifullah
- Stuk 12: document van de bank – vader Sharifullah
- Stuk 13: document werk vader Sharifullah
- Stuk 14: document provincie Laghman over problemen Sharifullah en zijn broer
- Stuk 15: document district Qarghayi over problemen Sharifullah en zijn broer

In de aanvullende nota wijst verzoeker er op dat hij originele documenten bijbrengt en dat de bovenstaande stukken werden ontvangen op 19 maart 2014, waardoor ze niet meer tijdig konden vertaald worden in functie van de zitting op datum van 21 maart 2014.

2.5. Ter terechtzitting brengt verzoeker vergezeld van een aanvullende nota, kleurenkopieën alsook de originele van de stukken bij die hij de Raad toestuurde per aanvullende nota van 20 maart 2014. Daarnaast legt hij ook een originele enveloppe neer.

2.6. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de beslissing opgesomd in artikel 39/2, §1, derde lid van de vreemdelingenwet, over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

2.7. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva,

december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, a.w., nr. 204). Het is de taak van de asielzoeker om de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van de asielaanvraag aan te reiken. Het is de taak van de asielinstanties om in het licht van de verklaringen van de betrokkene en van de concrete omstandigheden van de zaak te onderzoeken of er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het vluchtelingenverdrag) en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of dat de betrokkene een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

De Raad wijst er ook op dat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Deze vrees dient immers ook getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen en verzoeker dient in dit verband de vrees concreet aannemelijk te maken. De vrees moet met andere woorden niet alleen subjectief bij hem aanwezig zijn maar moet ook kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354).

2.8. Waar verzoeker stelt dat de asielzoeker moet aantonen dat het risico voor vervolging bestaat, doch hij niet moet bewijzen dat de gevreesde vervolging ook effectief zal plaatsvinden of reeds plaats heeft gehad, benadrukt de Raad dat verzoeker met zijn stelling voorbijgaat aan de voorwaarde uit de vluchtelingendefinitie dat de vrees 'gegrond' moet zijn. Dit wil zeggen dat deze vrees niet alleen subjectief bij de asielzoeker aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd. Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is. Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoekers vluchtmotieven, kan de Raad slechts vaststellen dat hij er geenszins in slaagt zijn vrees te objectiveren, zoals blijkt uit wat volgt.

2.9. Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoeker niet aannemelijk kan maken dat de persoon N.S., waarvan hij documenten neerlegt die betrekking hebben op het werkzaam zijn bij de politie in Afghanistan, zijn broer is. Zo stelt de Raad vast dat verzoeker tijdens het interview voor de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat zijn broer A. werkte voor de politie (vragenlijst CGVS, p. 3, vraag 5). Ook wanneer op de Dienst Vreemdelingenzaken gevraagd wordt naar de naam van broers en zussen verklaart verzoeker dat hij één broer heeft met de naam A. en dat deze sinds begin juni 2011 spoorloos is (verklaring DVZ, vraag 3). Bij het gehoor op het CGVS verklaart verzoeker echter dat hij wijzigingen wil maken ten aanzien van zijn gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken betreffende de naam van zijn broer, dat de officiële naam van zijn broer in de documenten N.S. is, doch dat zij hem thuis A. noemen (gehoorverslag CGVS, p. 2-3). De Raad wijst er op dat op een asielzoeker de verplichting rust om van bij de aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen voor de asielinstanties, zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. Gezien de problemen van verzoekers broer aan de basis liggen van zijn asielaanvraag is het niet aannemelijk dat verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken tot tweemaal toe nalaat de officiële naam van zijn broer, die op diens papieren staat die aantonen dat hij tewerkgesteld is bij de politie in Afghanistan, te vermelden.

2.10. Verder heeft verzoeker niet aannemelijk gemaakt dat zijn broer voor de politie in Afghanistan werkzaam was tot op het moment van diens ontvoering. Gelet op het feit dat verzoeker verklaart

problemen te hebben gekend met de taliban, die geleid hebben tot zijn vrees voor vervolging en zijn vlucht uit Afghanistan, naar aanleiding van de werkzaamheden van zijn broer en diens ontvoering, kan redelijkerwijze verwacht worden dat verzoeker beter geïnformeerd is betreffende het werk van zijn broer.

Gelet op verzoekers verklaringen dat hij soms naar Nangarhar ging en zijn broer ontmoette die hem introduceerde bij zijn collega's (gehoorverslag CGVS, p. 13) en dat zijn broer als hij vrij was soms met hem sprak over zijn werk bij de politie (gehoorverslag CGVS, p. 14), kan verwacht worden dat verzoeker betreffende de werkzaamheden van zijn broer overtuigende verklaringen kan afleggen. Echter blijken de verklaringen van verzoeker over de werkzaamheden vaag en algemeen. Wanneer verzoeker gevraagd wordt in detail te vertellen over het werk van zijn broer bij de politie, stelt verzoeker enkel dat zijn broer eerst in Kabul gewerkt heeft en dan overgeplaatst werd naar Nangarhar. In Nangarhar zou zijn broer gewerkt hebben bij de veiligheidsdiensten als politieagent (gehoorverslag CGVS, p. 10). Op de bijkomende vragen blijft verzoeker verder ook vaag in zijn antwoord of blijft hij het antwoord schuldig. Zo weet verzoeker niet waar zijn broer precies tewerkgesteld was in Kabul en kan hij aangaande diens taken en verantwoordelijkheden in Kabul enkel stellen dat hij voor de anti-drugsbrigade werkte, dat ze naar dorpen gingen in die regio waar er papaver gekweekt werd om deze uit te roeien (gehoorverslag CGVS, p. 11). Voorgaande verklaringen kunnen geenszins beschouwd worden als gedetailleerde verklaringen over de werkzaamheden van verzoekers broer in Kabul, daar ze de algemeenheid niet overstijgen. Verder zijn ook verzoekers verklaring over de werkzaamheden van zijn broer in Nangarhar vaag, nu hij enkel verklaart dat zijn broer op checkpoints stond alsook aan de ingang van de politie unit Qarawal, dat hij bewaakte en dat hij ook op patrouille ging (gehoorverslag CGVS, p. 11). Ook deze verklaringen overstijgen de algemeenheid niet daar het een vereenvoudigde weergave en beschrijving is van enkele politie-activiteiten die eenieder, die buitenshuis komt, kan omschrijven als taken van een politieagent. Ook verzoekers verklaring - wanneer naar voorbeelden van operaties waaraan zijn broer deelnam werd gevraagd - dat zijn broer naar Khogyani en Chaparhar en in de stad waar incidenten waren ging en dat ze naar daar gingen om veiligheidsredenen, overstijgt de algemeenheid niet. In zoverre verzoeker ter gelegenheid van zijn inleidend verzoekschrift aangeeft dat het logisch is dat hij niet in detail kan uitleggen welke opdrachten zijn broer precies bij de politie deed daar deze gebonden was door het beroepsgeheim, beperkt hij zich tot een *a posteriori*-verklaring. Gelet op het feit dat verzoeker tijdens het gehoor op het CGVS meermaals gevraagd werd naar de activiteiten van zijn broer bij de politie en verzoeker op geen enkel ogenblik melding maakte van een beroepsgeheim in hoofde van zijn broer, is een dergelijke *a posteriori*-verklaring allerminst ernstig. Waar verzoeker stelt dat hij ook duidelijk aangaf dat zijn broer niet inging op details van zijn werk, beperkt hij zich tot het herhalen van zijn verklaringen doch weerlegt hiermee niet de gedane vaststellingen. Verder legt verzoeker verwarrende verklaringen af over de rang die zijn broer had binnen de politie. Zo stelt verzoeker vooreerst dat zijn broer in Nangarhar bij de veiligheidsdienst een politieagent was, waarna hij verklaart op de vraag wat de precieze functie van zijn broer was, dat deze officier was. Vervolgens antwoordt verzoeker op de vraag wat zijn rang was dat hij politiesoldaat was en op de checkpoint werkte om controles te doen en bij de veiligheidsdienst. Wanneer de commissaris-generaal ter verduidelijking vraagt of hij een officier of een soldaat was, antwoordt verzoeker niet op de vraag doch stelt dat zijn broer diverse werken had, dat hij op een checkpoint werkte en ook voor politie-units (gehoorverslag CGVS, p. 10). Uit voorgaande blijkt dat verzoeker niet op de hoogte is van de rang en functie van zijn broer bij de politie. Het is dan ook uiterst opmerkelijk dat verzoeker later in het gehoor klaarblijkelijk duidelijk de rang van zijn broer kan weergeven als 3de luitenant in Kabul en officier in Nangarhar (gehoorverslag CGVS, p. 11 en 12). Verzoeker kan dan ook niet ter, gelegenheid van zijn verzoekschrift, dienstig voorhouden dat hij duidelijk heeft uitgelegd dat zijn broer werkte als politiesoldaat in Kabul en als officier, 3de luitenant, in Nangarhar. Voorgaande vaststellingen ondermijnen in ernstige mate de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen als zou hij een broer hebben die gewerkt heeft voor de Afghaanse politie gedurende 4 à 5 jaar tot zijn vertrek uit Afghanistan (gehoorverslag CGVS, p. 11).

2.11. Verzoeker kan niet dienstig voorhouden dat het CGVS nauwelijks doorvraagt over zijn situatie en omstandigheden en waarom de taliban hem zou ontvoeren en bestraffen voor spionage, nu verzoeker zelf verklaarde dat zijn problemen met de taliban ontstonden naar aanleiding van de werkzaamheden van zijn broer en diens ontvoering (gehoorverslag CGVS, p. 18 en 21), zodat de CGVS terecht, betreffende verzoekers situatie en omstandigheden, onder andere tijdens het gehoor peilde naar de werkzaamheden en de ontvoering van zijn broer. Aldus kan verzoeker niet dienstig voorhouden dat de elementen betreffende het leven van zijn broer allemaal irrelevante elementen en vragen zijn voor het verhaal waardoor met de antwoorden geen rekening kan gehouden worden. Gelet op het feit dat verzoeker verklaart dat zijn problemen voortvloeien uit de werkzaamheden van zijn vermeende broer en diens ontvoering, hebben de bovengenoemde vaststellingen omtrent verzoekers gebrekkige kennis over

de werkzaamheden van zijn vermeende broer en omtrent diens ontvoering wel degelijk betrekking op verzoeker persoonlijk.

2.12. Verder stelt de Raad vast dat verzoeker geen documenten van de recente werkzaamheden van zijn broer te Nangarhar bijbrengt (gehoorverslag CGVS, p. 15). Verzoeker toont dan ook op geen enkele wijze aan dat zijn broer, tot op het moment van diens en verzoekers voorgehouden problemen met de taliban actief was bij de politie in Afghanistan.

De foto's die verzoeker bijbrengt van het werk van zijn broer vormen geen bewijs van werkzaamheden van zijn broer, uit de foto's is immers niet af te leiden in welke context en wanneer deze getrokken zijn. De Raad stelt verder vast dat verzoeker op geen enkele wijze aantoont dat hij de broer is van de man van wie hij de foto's, de kaart van de politie in Kabul en de bankkaart neerlegt. Uit het feit dat de naam van de vader op verzoekers taskara gelijk is aan de naam van de vader van de persoon van wie verzoeker een politiebadege aanbrengt, toont op zich geen familiale band tussen verzoeker en voornoemde persoon aan, gezien getwijfeld kan worden aan de authenticiteit van verzoekers taskara, gelet op het feit dat het verschil tussen de op de taskara vermelde leeftijd van verzoeker en diens leeftijd volgens de resultaten van het medisch onderzoek niet als redelijk kan worden aanvaard, en verzoeker verder geen stukken bijbrengt die de familiale band tussen hem en de persoon vernoemd op de door hem voorgelegde documenten bewijst. Verzoeker legt verschillende documenten voor op naam van zijn vader, zoals blijkt uit zijn inventaris (rijbewijs, document van bank, document van werk) die hij bijbrengt in zijn aanvullende nota. Deze documenten kunnen door de Raad, gelet op artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, niet in overweging worden genomen daar ze niet voor eensluidend vertaald zijn. Uit de vertaling van de taskara van de moeder van verzoeker kan geenszins de familiale band tussen verzoeker en de persoon waarvan hij beweert dat het zijn broer is, afgeleid worden. Ook de brief van de ouderlingen die bevestigen dat verzoekers broer een probleem had kan geenszins de familiale band tussen verzoeker en de persoon vernoemd op de hem voorgelegde documenten bewijzen. Bovendien werd de brief volgens verzoekers verklaringen opgesteld op zijn vraag en pas nadat hij Afghanistan verliet (gehoorverslag CGVS, p. 15 en 21) zodat de brief een gesolliciteerd karakter vertoont, waardoor de objectieve bewijswaarde ervan beperkt is. Verzoeker legt verder geen stukken voor die de band tussen hem en de persoon op de politiebadege bewijzen. Bijkomend kan hierover nog worden opgemerkt dat documenten, zoals de documenten van het werk van verzoekers broer en de brief van de dorpsouderen, slechts bewijswaarde bevatten als zij ondersteund worden door geloofwaardige verklaringen, wat *in casu* niet het geval is zoals blijkt uit onderhavig arrest.

2.13. Bovenstaande vaststellingen ondermijnen dan ook de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen betreffende de (recente) werkzaamheden van zijn broer en ondermijnen bijgevolg de geloofwaardigheid van verzoekers asielaanvraag, daar verzoeker voorhoudt te zijn gevlucht nadat hij geïnterviewd werd door de taliban en beschuldigd van spionage doordat hij gezien werd samen met zijn broer, die voor de Afghaanse politie werkte en werd ontvoerd door de taliban (gehoorverslag CGVS, p. 18 en 21).

2.14. Verder zijn verzoekers verklaringen omtrent de problemen van zijn broer met de taliban allerm minst overtuigend. Verzoeker verklaarde immers dat zijn broer tijdens de tewerkstelling in Nangarhar bij thuiskomst in uniform het huis verliet en dat daardoor alle mensen wisten dat hij voor de politie werkte (gehoorverslag CGVS, p. 14). Ook verklaart verzoeker dat er gewone mensen zijn uit het dorp die 's nachts samenwerken met de taliban (gehoorverslag CGVS, p. 9). Het is dan ook niet aannemelijk dat verzoekers broer gedurende de twee jaren van zijn tewerkstelling in Nangarhar (gehoorverslag CGVS, p. 12) zonder problemen zijn werk kon uitvoeren. Verzoeker verklaarde immers dat zijn broer 10 dagen voor zijn vertrek uit Afghanistan ontvoerd werd, waarna hij zelf telefonisch bedreigd werd en beschuldigd van spionage en samenwerking met de politie (gehoorverslag CGVS, p. 16), doch dat zijn broer in het verleden geen gelijkaardige problemen had gehad (gehoorverslag CGVS, p. 18). Verzoekers verklaring dat zijn broer toen deze in Kabul werkte in privé-kledij naar huis kwam maar in Nangarhar zijn politie-uniform moest dragen (gehoorverslag CGVS, p. 17), doet geen afbreuk aan de vaststelling dat het onwaarschijnlijk is dat verzoekers broer gedurende twee jaren zonder problemen zijn werk kon uitvoeren.

2.15. Voorts is het vreemd dat verzoeker na de ontvoering van zijn broer en de telefonische bedreiging aan zijn adres door de taliban, nog tien dagen in zijn eigen dorp, in zijn eigen huis verblijft. Gelet op het feit dat verzoeker verklaarde dat het de taliban van het dorp was die hen viseerden (gehoorverslag CGVS, p. 16), is het niet aannemelijk dat verzoeker een dergelijk risico neemt door de taliban gevonden

en gearresteerd te worden. Deze manier van handelen ondermijnt dan ook in grote mate de ernst van verzoekers vrees voor vervolging en de geloofwaardigheid van zijn asielaanvraag. Verzoekers argumentatie dat hij zich alleen maar bij zijn moeder kon schuilhouden op dat moment omdat hij nergens anders naartoe kon en dat het feit dat de taliban geen onmiddellijke actie ondernam toeval is en zijn angst niet minder reëel maakt, doet aan voorgaande vaststelling geen afbreuk.

Gelet op voorgaande kan verzoeker niet dienstig voorhouden dat zijn aanvraag dat de taliban hem bedreigt te bestraffen en ontvoeren wegens spionage, niet betwijfeld wordt.

2.16. Waar verzoeker nog meent dat het volstaat de broer te zijn van iemand die wordt geïdentificeerd om geïdentificeerd te worden, herhaalt de Raad dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij de broer is van iemand die voor de politie gewerkt heeft en eveneens niet aannemelijk maakt dat deze 'broer' geïdentificeerd werd door de taliban.

In zoverre verzoeker stelt dat het volstaat dat de taliban denkt dat iemand hen iets in de weg kan leggen om geïdentificeerd te worden met of zonder broer, dat de taliban vaak willekeurig en ondoordacht te werk gaat, herhaalt de Raad dat verzoeker zelf verklaart problemen te hebben gekend met de taliban, die geleid hebben tot zijn vrees voor vervolging en zijn vlucht uit Afghanistan, naar aanleiding van de werkzaamheden van zijn broer en diens ontvoering (gehoorverslag CGVS, p. 18 en 21). Verzoeker kan bijgevolg ter gelegenheid van het inleidende verzoekschrift niet ernstig laten uitschijnen dat hij problemen kende met de taliban enkel omdat de taliban willekeurig en ondoordacht te werk gaat. Dergelijke *a posteriori* verklaringen zijn niet ernstig. Betreffende het geïdentificeerd worden omdat de taliban denkt dat hij hen iets in de weg kan leggen, verklaarde verzoeker zelf dat de taliban dit dacht ten gevolge van de werkzaamheden van zijn broer. Zoals blijkt uit bovenstaande uiteenzetting kan aan verzoekers verklaringen desbetreffend geen geloof gehecht worden.

2.17. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van verzoekers asielaanvraag.

2.18. De door verzoeker tijdens zijn asielaanvraag neergelegde documenten kunnen de bovenstaande bevindingen niet in positieve zin wijzigen. De commissaris-generaal motiveert betreffende de door verzoeker voorgelegde taskara op zijn naam terecht: *"Uw taskara kan hoogstens dienen als een bewijs van uw identiteit en nationaliteit. Hierbij moet worden opgemerkt dat u zich blijft jonger voordoen dan u in werkelijkheid bent. Zo stelt u dat u volgens uw taskara op heden 18 jaar oud bent. Uw exacte geboortedatum kent u niet (CGVS, p. 4). Uit het administratieve dossier blijkt echter dat u volgens het medisch onderzoek op datum van 5 september 2011 een leeftijd heeft van ouder dan 18 jaar, waarbij 20,3 met een standaarddeviatie van een tweetal jaar een goede schatting is. Verder legde u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) op 2 september 2011 uw taskara (Afghaanse identiteitskaart) voor, uitgereikt op 05/06/1387 (27 augustus 2008) in Laghman, waarin staat vermeldt dat u als 13-jarige staat geregistreerd in 1387 (2008 –2009). Aangezien afwijkingen tussen de medische testen en de in aanmerking te nemen documenten om de leeftijd aan te tonen, zich binnen een redelijke marge dienen te situeren, kan de in casu vastgestelde afwijking van twee jaar niet als redelijk aanvaard worden. Verder verwijst het CGVS naar de bij het administratieve dossier gevoegde informatie betreffende de bewijswaarde van Afghaanse documenten. Gezien bovenstaande vaststellingen wordt uw beweerde leeftijd dan ook niet als geloofwaardig beschouwd worden en is het aldus ook niet geloofwaardig dat u op minderjarige leeftijd Afghanistan hebt verlaten."* De taskara van verzoekers moeder toont hoogstens haar identiteit en afkomst aan, doch vormt geenszins een bewijs van verzoekers asielaanvraag, noch van zijn familiale band met zijn broer, zoals reeds uiteengezet onder punt 2.12. Ook de foto's, de politiebade, de bankkaart van verzoekers vermeende broer en de bevestigingsbrief van de ouderlingen, voorgelegd tijdens de asielaanvraag, vormen geenszins een bewijs van zijn familiale band met zijn broer, zoals eveneens reeds uiteengezet onder punt 2.12., noch van zijn asielaanvraag daar de foto's en de politiebade en de bankkaart geenszins de door verzoeker ingeroepen problemen kunnen staven. Betreffende de brief van de ouderlingen herhaalt de Raad dat documenten slechts bewijswaarde bevatten als zij ondersteund worden door geloofwaardige verklaringen, wat *in casu* niet het geval is zoals blijkt uit onderhavig arrest. Ook aan het document dat verzoeker voorlegt in zijn aanvullende nota en dat voorzien is van een vertaling, namelijk een bevestigingsbrief van de politie van Nangarhar van de problemen die zijn vermeende broer gekend zou hebben, kan bijgevolg geen bewijswaarde worden gehecht. De door verzoeker neergelegde vertaling van een bewijs van verkoop via een vastgoedmakelaar en de door verzoeker neergelegde vertaling van een verkoopbrief waarbij dient opgemerkt te worden dat een dergelijk document niet voorkomt in de inventaris van de aanvullende nota, vormt geen bewijs van het asielaanvraag van verzoeker. Zoals reeds aangegeven kunnen de overige

door verzoeker ter gelegenheid van zijn aanvullende nota neergelegde originele stukken niet in overweging worden genomen wegens gebrek aan voor eensluidende vertaling, waarbij dient opgemerkt te worden dat verzoekers verklaring, dat er gelet op het ontvangen van de stukken slechts enkele dagen voor de terechtzitting, geen vertaling meer kon voorzien worden, opmerkelijk is nu hij er in slaagde van bepaalde stukken, zoals de taskara van zijn moeder, de bevestigingsbrief van de politie van Nangarhar en het bewijs van de verkoop via een vastgoedmakelaar en de verkoopbrief, wel degelijk een voor eensluidend verklaarde vertaling aan te brengen.

In zoverre verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst naar de door hem bijgevoegde stukken, met name bewijs van duur van tewerkstelling van zijn broer bij de politie (stuk 4) en taskara van zijn vader (stuk 5), wijst de Raad er op dat deze stukken niet werden toegevoegd aan het verzoekschrift, noch aan de aanvullende nota, noch werden voorgelegd ter terechtzitting en tot op heden niet door de Raad werden ontvangen.

2.19. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebracht asielrelaas en verzoeker, zoals blijkt uit bovenstaande uiteenzetting, deze niet kan herstellen, dient geen diepe analyse over het gegrond karakter van verzoekers vrees te geschieden en is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

2.20. Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat verzoeker bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

De Raad wijst er nog op dat het feit dat de motieven inzake de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, betekent niet dat de beslissing met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus niet of niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

De Raad benadrukt dat elke aanvraag voor subsidiaire bescherming individueel moet worden onderzocht, waarbij de aanvrager op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij een persoonlijk risico op ernstige schade loopt. De loutere verwijzing naar de volgens verzoeker bestaande situatie in zijn land van herkomst en de stelling dat in Afghanistan het risico op mensonwaardige behandelingen in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet hoog is vermits de broodnodige humanitaire hulp beperkt blijft en de voedselschaarste toeneemt (stuk 6), alsook de argumentatie dat de opbouw een werk van lange adem is en dat zolang de veiligheidssituatie in de omliggende regio's niet verbeterd, de adequate en nodige humanitaire hulp uitblijft, is niet voldoende om aannemelijk te maken dat in hoofde van verzoeker een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Dit risico dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke.

2.21. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

In het administratief dossier zijn geen andere elementen voorhanden waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

Immers, artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Afghanistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

2.22. De Raad stelt vast dat indien uit de analyse van de veiligheidssituatie zoals weergegeven in de nieuwe richtlijnen van het UNHCR van 6 augustus 2013 inderdaad blijkt dat de situatie in Afghanistan sinds begin 2013 enerzijds is verslechterd, anderzijds ook blijkt dat het geweldsniveau en de impact van

het conflict regionaal nog steeds erg verschillend is. Bovendien kan worden vastgesteld dat er nergens in dit rapport wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden.

2.23. Met toepassing van artikel 48/5, §3 van de vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij zich in dat deel van het land vestigt.

Waar verzoeker meent dat om van een volwaardig vluchtalternatief te kunnen spreken minstens enige band moet bestaan tussen de vluchteling en dit alternatief, dat dit blijkt uit de richtlijnen vermeld in de Guidelines van het UNHCR en stelt dat een binnenlands vluchtalternatief enkel voorhanden zal zijn indien de asielzoeker daadwerkelijk beroep had kunnen doen op de alternatieve binnenlandse bescherming en indien deze bescherming ook betekenisvol is, wijst de Raad er op dat ook het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) zich niet verzet tegen de mogelijkheid van een intern vestigingsalternatief in Afghanistan (EHRM 13 oktober 2011, Husseini/ Zweden, § 96 en 97). Zo stelt het EHRM, in het kader van zijn bevoegdheid om artikel 3 EVRM te toetsen, aan een hervestigingsalternatief slechts als voorwaarde dat de verzoeker toegang moet hebben tot dat deel van het land en er zich moet kunnen vestigen (EHRM, Salah Sheekh t. Nederland, 11 januari 2007, § 141; EHRM, Husseini t. Zweden, 13 oktober 2011, § 97; EHRM, H. en B. vs. het V.K., 9 april 2013, § 91). Het Hof baseert zich voor deze rechtspraak onder meer op een richtlijn van het UNHCR waaruit blijkt dat er in Afghanistan voor alleenstaande mannen en voor kerngezinnen ook zonder familiaal- en gemeenschapsnetwerk een intern beschermingsalternatief beschikbaar kan zijn in verstedelijkte en semi-verstedelijkte gebieden die toegankelijk zijn en onder de effectieve controle van de regering staan (UNHCR, *Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of Asylum Seekers from Afghanistan*, 17 december 2010, 40). De geüpdatete richtlijnen van UNHCR van 6 augustus 2013 bevestigen, zoals ook blijkt uit het verzoekschrift van verzoeker, deze regel op voorwaarde dat het vestigingsalternatief onder regeringscontrole staat en over de nodige infrastructuur beschikt om in basisbehoeften en levensonderhoud te voorzien. Verzoeker kan dan ook niet dienstig voorhouden dat er voor hem geen intern vestigingsalternatief in Jalalabad voorhanden zou zijn daar hij daar geen familie heeft.

2.24. Verzoeker vraagt dat de Raad tijdens haar beraad haar volheid van rechtsmacht om eigen informatiebronnen te raadplegen zou benutten, andere dan degene die haar voorgelegd werden of zullen worden voorgelegd door het CGVS, om zijn verzoek om internationale bescherming te beoordelen rekening houdende met alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop de beslissing wordt genomen. De Raad herhaalt dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de beslissing opgesomd in artikel 39/2, §1, derde lid van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil. De Raad is in beroepen met volle rechtsmacht in zijn beoordelingsbevoegdheid door het rechtsplegingsdossier beperkt, hij heeft geen eigen onderzoeksbevoegdheid en kan geen onderzoeksdaden stellen (RvS 26 mei 2009, nr. 193.525, RvS 23 november 2009, nr. 198.145).

2.25. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelt terecht dat verzoeker beschikt over een veilig en redelijk vestigingsalternatief in Jalalabad, waar blijkens de informatie gevoegd aan het administratief dossier (COI Focus 'Afghanistan, Veiligheidssituatie Afghanistan, Beschrijving van het conflict' van 20 november 2013 en de COI Focus 'Afghanistan, Veiligheidssituatie – Regionale Analyse. Deel I: Centrale Hooglanden, Centraal en Noordoost Afghanistan en Jalalabad' van 20 november 2013) voor burgers actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers in Jalalabad-stad geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

2.26. Verzoeker is echter van mening dat de verwerende partij ten onrechte heeft geoordeeld dat hij zich in Jalalabad zou kunnen vestigen daar Jalalabad constante terreurdreigingen en geweldpleging ondergaat, dat de veiligheidssituatie ten onrechte als veilig wordt beoordeeld, onder verwijzing naar de door hem aan het verzoekschrift gevoegde stukken 4 tot en met 8. Hij meent dat artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet op hem van toepassing is omdat hij door Afghanistan te ontvluchten een algemene toenemende geweldssituatie ontvlucht is in een oorlogsgebied, dat het CGVS bepaalt dat het

in ieder geval moet gaan om een ernstige bedreiging van de persoon of het leven van burgers, alsook dat het de taak is van de verwerende partij om de algemene veiligheidssituatie in zijn regio alsmede Jalalabad na te gaan, dat het risico op ernstige schade moet onderzocht worden op het moment van het nemen van de beslissing, dat artikel 4.3, a) van de kwalificatierichtlijn stelt dat een beoordeling van een asielerzoek rekening moet houden met *'alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen met inbegrip van wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen van het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast'*, dat *in casu* het CGVS onafdoende zijn veiligheidssituatie analyseerde, dat uit de stukken 4 tot en met 8 blijkt dat het geweld in Qarghayi in de provincie Laghman alsook in Jalalabad alleen maar toegenomen is in de laatste 6 maanden en dat de buitenlandse troepen zich ten onrechte terugtrekken, dat hij met deze stukken afdoende aannemelijk maakt dat het noch veilig is in zijn thuisregio, noch dat hij naar Jalalabad kan verhuizen. Hij meent dat voor Jalalabad hij afdoende aantoonde dat het geweld in zijn district toeneemt in plaats van afneemt en dat de veiligheidssituatie in Jalalabad alarmerend is afgenomen en verre van het paradijs is dat het CGVS voorhoudt dat het zou moeten zijn.

2.27. Uit de actuele en objectieve informatie van het Commissariaat-generaal door de verwerende partij toegevoegd aan haar administratief dossier, blijkt dat immers Jalalabad stevig in handen van de overheid is. Er gebeuren aanslagen waaronder 'complexe aanslagen'. Het doelwit van die aanslagen zijn echter de zogenaamde 'hoge profielen'. Daarmee worden overheidsgebouwen en personen verbonden aan de Afghaanse overheid bedoeld, maar ook de internationale aanwezigheid wordt gevisieerd. Het aantal aanslagen is relatief laag, het aantal burgerslachtoffers ook. Uit dezelfde informatie blijkt bovendien dat het geweld in de stad geen significante groepen op de vlucht dwong. Integendeel, regelmatig zochten kleine groepjes IDP's uit Nangarhar en omliggende provincies hun toevlucht tot de stad. Vooral –maar niet alleen– het omliggende Bihsud district, waaronder veel buitenwijken van Jalalabad vallen, ving regelmatig IDP's op. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt derhalve dat het geweld in Jalalabad beperkt en niet aanhoudend van aard is en de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger eerder beperkt is (COI Focus, *'Afghanistan: Veiligheidssituatie - Regionale Analyse. Deel I: Centrale Hooglanden, Centraal en Noordoost Afghanistan en Jalalabad*, 20 november 2013).

Actueel is er voor burgers in Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Voorts blijkt Jalalabad perfect te bereiken via de hoofdstad Kabul, die stevig onder de controle van de regering staat en beschikt over een internationale luchthaven (COI Focus *'Afghanistan, Veiligheidssituatie Afghanistan, Beschrijving van het conflict'* van 20 november 2013, p. 35 en 43). Op de weg van Kabul naar Jalalabad vervolgens blijkt het grootste probleem gelegen te zijn in de onveilige verkeerssituatie die zijn oorzaak vindt in roekeloos rijgedrag en een verouderd wagenpark. Er gebeuren incidenten op deze weg gelinkt aan het conflict maar deze doen zich meestal 's nachts voor en zijn hoofdzakelijk gericht tegen troepen en bevoorradingskonvoien en meestal zonder slachtoffers. De directeur van Pajhwok in Jalalabad geeft aan dat de weg veilig is, maar stipt een groot probleem qua verkeersveiligheid aan (COI Focus, *'Afghanistan: Veiligheidssituatie - Regionale Analyse. Deel I: Centrale Hooglanden, Centraal en Noordoost Afghanistan en Jalalabad*, 20 november 2013).

2.28. Waar verzoeker van mening is dat het CGVS erkent dat de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan nog steeds problematisch is, dat voor Jalalabad hij afdoende aantoonde dat het geweld in zijn district toeneemt in plaats van afneemt, onder verwijzing naar de door hem bijgevoegde stukken 4 tot 8, dat het feit dat het CGVS zich baseert op onvolledige informatie geenszins aantoonde dat de algemene veiligheidssituatie optimaal en gunstig is om in te leven zonder risico op gevaar voor zijn leven ingevolge willekeurig geweld, dat integendeel, het veeleer het willekeurig geweld bevestigd, dat men anders niet meer zou spreken van geweld, dat nergens staat omschreven hoe groot het geweld of hoe frequent het geweld moet zijn vooraleer er sprake kan zijn van al dan niet een veilige regio, dat het loutere feit alleen dat hij het risico loopt om het slachtoffer te worden van geweld of een bomaanslag een ernstige bedreiging is en op zich voldoende is om te concluderen dat er een 'reëel risico voor ernstige schade in geval van terugkeer naar het land van herkomst' in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet is, wijst de Raad er op dat zelfs een beperkt aantal incidenten niet automatisch inhoudt dat de betrokken regio onveilig zou zijn. Verzoeker toont niet aan dat de commissaris-generaal op grond van alle gegevens vervat in de COI Focus, onterecht tot de conclusie komt dat er geen redenen zijn om louter omwille van de veiligheidssituatie in Jalalabad subsidiaire bescherming toe te kennen.

Betreffende het stuk 4 dat verzoeker voorlegt dat, volgens de inventaris, aantoonde dat het geweld in Jalalabad toeneemt, wijst de Raad er op dat het merendeel van de opgesomde incidenten de analyse van de commissaris-generaal bevestigen, daar het aanslagen betreffen op 'high profile' doelwitten. Enkele andere vermelde incidenten hebben geen betrekking op de veiligheidssituatie in de stad Jalalabad en kunnen dan ook geen ander licht werpen op de beoordeling van de veiligheidssituatie in de stad Jalalabad. De overige artikelen dateren van 2011 en 2012 en hebben betrekking op incidenten uit 2011 en 2012 en kunnen geenszins afbreuk doen aan de analyse van de actuele veiligheidssituatie in de stad Jalalabad die gebaseerd is op informatie van 20 november 2013 en betrekking heeft op de periode 1 januari 2013 tot en met 31 september 2013.

2.29. Verzoeker brengt geen concrete informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover het CGVS beschikt niet correct zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. De Raad is van oordeel dat de commissaris-generaal op een correcte wijze de toestand in Jalalabad-stad heeft beoordeeld en correct tot het besluit komt dat er actueel geen redenen zijn om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Jalalabad-stad subsidiaire bescherming toe te kennen. Dat verzoeker niet akkoord is met de appreciatie en het besluit van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen duidt er nog niet op dat de informatie en het besluit niet correct zouden zijn.

2.30. De Raad is van oordeel dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Jalalabad dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

2.31. Waar verzoeker stelt dat het CGVS erkent dat de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan nog steeds problematisch is, dat voor Qarghayi, hij afdoende aantoonde dat het geweld in zijn district toeneemt in plaats van afneemt onder verwijzing naar de door hem bijgevoegde stukken (stuk 7), wijst de Raad er op dat blijkt uit onderhavig arrest dat een interne hervestiging in Jalalabad-stad voor verzoeker veilig en redelijk is, zodat verzoeker niet dienstig kan verwijzen naar de veiligheidssituatie in zijn streek van herkomst.

2.32. Voor zover verzoeker meent dat rekening moet worden gehouden met het feit dat de taliban verzoeker gemakkelijk kan opsporen in Jalalabad, onder verwijzing naar een document van het 'Austrian Centre for Country of Origin and Asylum Research and Documentation' (stuk 8) en dat uit de feiten blijkt dat zijn broer al het slachtoffer werd van dit onnutig geweld en dat de kans heel groot is dat hem hetzelfde overkomt, temeer daar hij wordt gezocht door de taliban omdat hij verdacht wordt een spion te zijn en de taliban hem heel makkelijk zal kunnen opsporen in Jalalabad, dient te worden opgemerkt dat de vervolging van verzoeker door de taliban, zoals hoger uiteengezet, ongeloofwaardig werd bevonden waardoor een dergelijke verwijzing *in casu* niet relevant is.

2.33. In zoverre verzoeker aanvoert dat het CGVS van de ene op de andere dag kan beslissen bepaalde regio's als veilig te bestempelen, dat als een ongunstige situatie zo drastisch kan veranderen op enkele dagen tijd in de positieve zin dan kan een veilige regio even snel weer onveilig worden, te meer dat dit het geval is voor Qarghayi en Jalalabad, dat omringd is door onveilige dorpen, districten en provincies, dat uit het door hem bijgevoegde stuk 8 volgt dat de situatie alleen maar verergert en dat er nog steeds heel veel burgerslachtoffers vallen, dat de International Crisis Group ingaat op de toekomstige situatie in Afghanistan als de troepen zich terugtrekken en dat anno 2014 de terugtrekking van de buitenlandse troepen een feit is en dat het geweld in stijgende lijn toeneemt, hetgeen, volgens verzoeker, bevestigt dat de terugtrekking van de buitenlandse groepen het geweld zal laten omslaan in een burgeroorlog, wat steun vindt in de grafiek uit bijgevoegd stuk 8, verwijst hij naar stukken die de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan betreffen en beperkt hij zich tot veronderstellingen en speculaties over wat in de toekomst kan gebeuren. De Raad merkt nog op dat hij gehouden is tot een actuele analyse van het risico op ernstige schade waarbij geen rekening wordt gehouden met toekomstige hypothesen. De door verzoeker aan zijn verzoekschrift gevoegde stukken 5 en 8 alsook voorgaande argumentatie volstaan aldus niet om voorgaande vaststellingen betreffende de veiligheidssituatie in de stad Jalalabad te weerleggen.

2.34. Waar verzoeker aangeeft dat de rechtspraak van de Raad benadrukte dat het volstaat aan te tonen dat de veiligheidssituatie bedreigend is voor de gehele bevolking van een land, zelfs een klein risico voldoende is om te komen tot een mogelijke schending, wijst de Raad er op dat de door verzoeker

geciteerde rechtspraak individuele gevallen betreft en in de continentale rechtstraditie geen precedentwaarde heeft.

2.35. Verzoeker brengt verder geen afdoende argumenten aan waarom het voor hem onmogelijk is om zich te vestigen in het land waarvan hij de nationaliteit bezit, in een regio waar geen risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, zoals bijvoorbeeld in Jalalabad-stad. Verzoeker toont niet aan dat hij als volwassen, gezonde jongeman niet in staat zou zijn om een job uit te oefenen en een woning te vinden in Jalalabad-stad. Verzoeker is immers een volwassen, gezonde man die in staat is om te werken. Verzoeker spreekt en begrijpt Pashtou en Dari en kan ook lezen en schrijven (gehoorverslag CGVS, p. 4). Daarnaast verklaart verzoeker dat zijn familie een stuk grond verkocht om zijn reis te financieren. Uit verzoekers verklaringen blijkt dat zijn familie nog over 2/3 van de totale oppervlakte van de grond beschikt, nu zij 1 yerip verkocht en oorspronkelijk 3 yerip had (gehoorverslag CGVS, p. 21). Verzoeker is verder ook vertrouwd met de stad gelet op zijn verklaringen dat hij zijn broer soms vergezelde naar Jalalabad om er inkopen te doen (gehoorverslag CGVS, p. 13, 16).

2.36. Verzoekers stelling dat het feit dat hij boodschappen ging doen in Jalalabad niet wil zeggen dat hij effectief banden heeft met de stad, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat hij vertrouwd is met de stad. In zoverre verzoeker verklaart dat hij amper geschoold is en maar tot het 6de jaar naar school ging, hetgeen in Westerse normen wil zeggen dat hij amper kan lezen of schrijven wat zijn arbeidskansen op de arbeidsmarkt kleiner maakt, beperkt hij zich tot loutere beweringen. Verzoeker antwoordde immers op de vraag of hij kan lezen en schrijven in Pashtou en Dari bevestigend, zonder enige nuancering (gehoorverslag CGVS, p. 4).

In zoverre verzoeker betreffende de financiële situatie van zijn familie stelt dat de gronden die niet verkocht zijn echt niet voldoende opbrengen en bewerkt worden om te leven, beperkt hij zich tot een loutere bewering die geenszins steun vindt in de stukken van het administratief dossier. Immers verklaarde verzoeker dat één yerip verkocht werd voor 1,6 miljoen kaldar en dat hiermee zijn reis kon gefinancierd worden (gehoorverslag CGVS, p. 21)

Waar verzoeker nog aangeeft dat de gronden familiebezit zijn en hij deze niet zomaar kan verkopen op vragen dat deze verkocht worden, beperkt hij zich tot een loutere bewering die overigens geen steun vindt in de stukken van het administratief dossier. Immers blijkt dat één derde van de gronden reeds verkocht werd ten behoeve van verzoeker (gehoorverslag CGVS, p. 21). Met de loutere stelling dat de rijkdom van zijn familie niet oneindig is en dat hij slechts een minimale schoolopleiding heeft gevolgd, toont verzoeker niet aan dat een intern vestigingsalternatief voor hem in Jalalabad niet mogelijk of niet redelijk zou zijn, gelet op de bovenstaande vaststellingen.

2.37. In zoverre verzoeker wijst op de zware economische crisis waarin Jalalabad is terechtgekomen en het verblijf in tentenkampen of op straat, wat niet kan aanzien worden als intern vluchtalternatief en stelt dat hij niet kan worden teruggestuurd naar een land waarvan men weet dat er een groot risico is dat zijn mensenrechten zullen worden geschonden alsook dat de door de hoge bevolking in Jalalabad de werkgelegenheid schaars is, wijst de Raad erop dat verzoeker, gelet op bovenstaande vaststellingen niet aannemelijk maakt bij terugkeer in een dergelijke situatie terecht te komen.

Naar het oordeel van de Raad zijn er *in casu* geen concrete aanwijzingen dat verzoeker in Jalalabad-stad in mensonwaardige omstandigheden zal terecht komen.

2.38. Er zijn derhalve geen objectieve argumenten voorhanden waaruit zou blijken dat een interne hervestiging van verzoeker onredelijk zou zijn in de zin van artikel 48/5, §3 van de vreemdelingenwet.

2.39. In hoofde van verzoeker kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 in aanmerking worden genomen.

2.40. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonde.

2.41. Verzoeker vraagt in zijn verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep

zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien mei tweeduizend veertien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER